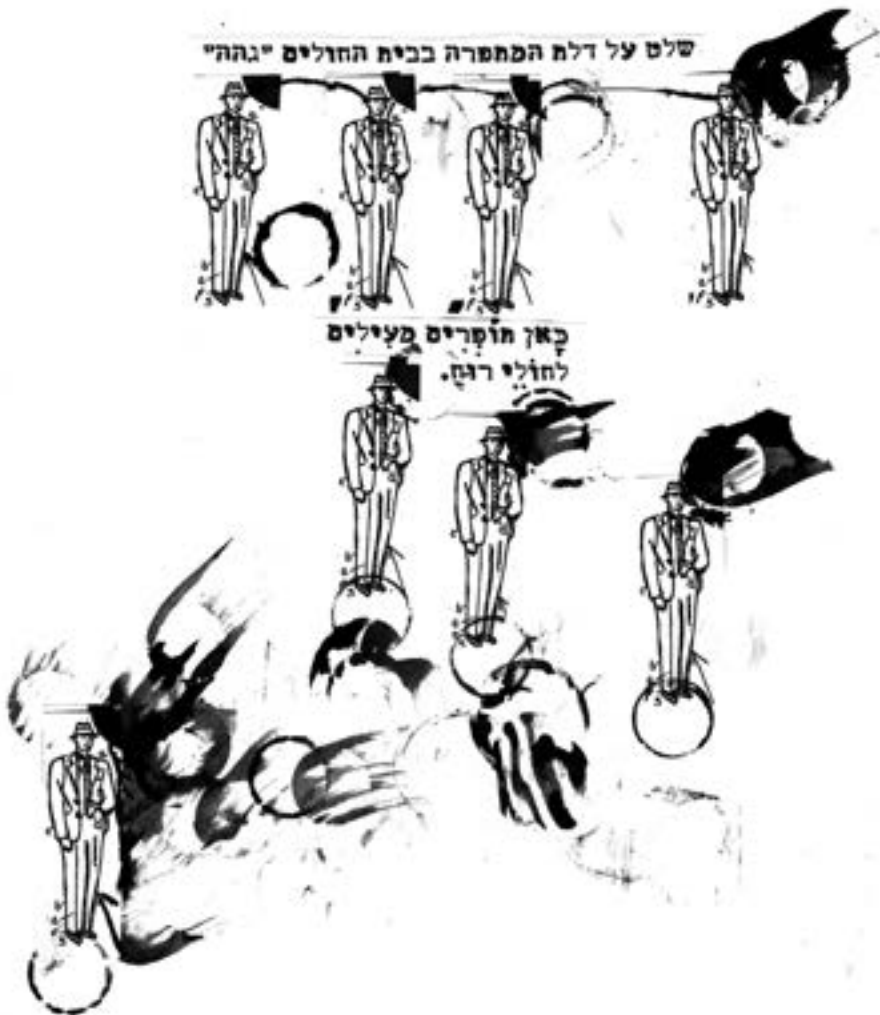

רוני סומק

שלט על דלת המתפרה בבית החולים "גה"

כאן תופרים מעילים
לחולי רגל.

קנאה. צד א', צד ב'

קנאתי בהן, בילדות שבאו משכונת העשירים
עם תיקי נגינה אדמים כל כך ואצבעות שהפקרו
לקלידי פסנתרה של גברת פאני, השכנה שלנו.
ממרחק כמה קירות אפשר היה לשמע איך התחננה שלא
יתעללו במוצרט, שאת התוים מהקונצ'רטו לפסנתר מספר 21
חרתה על צריפי ברגן בלון.
אבי, שקרא את כל מפתחות הסול שהתרוצצו בעיני,
ושידע שאצבעותי המסתרות בכיסים רוצות להתערבב
באצבעות הבנות האלה, פתח ארנק, כדי שאראה תהומות ריקים
ואבין שהמלה 'לחם' מופיעה במלון לפני
המלה 'מוצרט'.
"תגידי להן", אמר, "שאותך לא מכריחים ללמד פסנתר".
לא האמנתי לעצמי, אבל אמרתי.
והן, בנות קציני צבא, קנאו פתאום
בבנו של פקיד מס רכוש שלא השלך
לקרבות הדו רה מי.

וידעתי אז, שצריך לקרע את השמלה מגופה
של המלה 'קנאה' כדי שכלם יראו את צלקות השקר
שצרבתי בי,
שצרבתי בה.

שורות שכתבתי לכריכה האחורית של מדריך ציפורים עתידי

בסמטה מול ביתי
בשֵׁלֶט המצמד לקיר גֵן ילדים
כתוב, שאֶפֶשֶׁר לִשְׁמַע צִיּוּצֵי נחליאלי לְבֵן,
שְׁחַרְוֹר,
נֶקֶר,
אֶדֶם-חֲזֵה
או
חֹחִית.

בְּמִדְרַף הַסְּפָרִים מֵעַל רֹאשֵׁי
הַעֹרֵב שֶׁל אֶדְגָר אֶלֶן פּוֹ
מִתְגַּרָה בְּשִׁלּוּשָׁה בְּנֵי עֹרֵב מִבְּלָדָה סְקוֹטִית
וּבְאַחֵיהֶם הָאֲנִגְלִי, שֶׁעַל אֲדַמַּת שִׁירוֹ שֶׁל טֵד יוֹז
עֲרִיז מְנַקֵּר פֶּח אֶשְׁפָּה חֵלֹד.

לְפַעֲמִים, קוֹרְאוֹת וְקוֹרְאִים יְקָרִים,
אֲנִי מִסְתַּפֵּק בָּהֶם
וְסוֹגֵר אֶת הַחֵלֶון.

